

İMANIMA HALEL GELİR Mİ?

Hocam selâmlar, ben Allah'a, ahirete, meleklerle, kitaplara ve peygamberlere inanıyorum. Ancak bazen diğer kutsal kitaplarda olduğu gibi Kur'ân'a da insan sözünün karıştığına dair bazı görüşlerle karşılaşıyorum. Mantık süzgecinden geçirdiğimde "kesinlikle insan sözü karışmamıştır" demek ispat edilebilir değil gibi duruyor. Kur'ân'ın yazım süreci dikkate alındığında eksiklik, fazlalık veya yanlışlık olması "ihtimal" dahilinde görünüyor. Bununla beraber bu düşünce beni Kur'ân meali okumaktan ve iyi bir kul olma hedefinden vazgeçirmiş değil.

Kur'ân'la ilgili böyle bir düşüncenin kafamda belirmesi imanıma halel getirir mi?

Ellerinizden öperim. Saygılarımla...

Cevap: Bunları bana sormanıza gerek yok. Allah ile sizin aranızda bir konu. Madem öyle kuşkuların var, inanmazsın, sen de Kur'ân gibi bir kitap yazarsın.

OKURUN CEVABI

Allah'a iftira etmekten Allah'a sığınırım, Kur'ân benzeri bir kitap yazmak haşa!

Ancak yazdığını iddia edenler var Hocam, "ben kendimden yazmıyorum, bana yazdırıldı" diyenler var. Bu tür düşüncelere sahip olan insanlarla münasebetimiz nasıl olmalı sizce? Hele akrabalık söz konusu ise! Bu iman meselesi diyerek sadece insanların davranışlarına bakarak eğer iyi insan ise ilişkiyi devam ettirmeli, kötü insan ise uzak mı durmalıyız? Yoksa iyi insan da olsa münasebetimizi kesmeli miyiz? Teşekkür ediyorum...

Cevap: Son Peygamber Hz. Muhammed'den sonra hiç kimseye Kitap verilmez, vahiy yazdırılmaz. Ancak ilham olabilir. Bir sözün ilham olması için de Kitaba ve Sünnete uygun olması, ilham edilen kişinin Kitap ve Sünnete uygun hareket etmesi gerekir. Çok kimse şeytan vesvesesini ilham sanır, hem kendisi aldanır, hem başkalarını aldatır. Mü'minleri dininden, imanından, Kitabından kuşkuya düşürmeğe çalışan bir sürü elbiseli şeytan var. Bunlara dikkat etmek ve bu şeytanların hem kendilerinden hem de sözlerinden uzak durmak gerekir. Akraba

falan olmaları hiç önemli değildir. Hz. Peygamber döneminde imanı uğruna babasıyla, öz kardeşiyle çarpışanlar olmuştur. İman bağı, her türlü akrabalık bağından önde gelir. Peygamber mü'minlere, kendi öz canlarından daha yakın olmalıdır. Öyle olmayan, öyle hissetmeyen mü'min, tam iman olgunluğuna ulaşmamış demektir